

Fattig, men rik

Dette opptrinnet er skrevet over teksten om den fattige enken slik vi leser det i Markus 12, 41-44.

Følgende deltar:

- Fortelleren.
- En eldre kvinne. Kan ha et sjal rundt seg og en stav i hånden. En liten skinnpung eller veske med to mynter.
- (Man kan utvide det til ha noen som spiller Jesus, disiplene og de rike, men det er det i utgangspunktet ikke lagt opp til.)

Fortelleren leser det med vanlig skrift.

Den eldre kvinnen sier det med fet skrift.

Teksten med kursiv skrift beskriver noen av det som kan gjøres.

Fortelleren:

Hun er enke, og har vært det i mange år. Sorgen over tapet av mannen har vært tung å bære, men gjennom alle dager har hun kjent Guds nærvær i sorgen og savnet. Hun har arbeidet hardt for at det skulle være mat til både barna og henne selv gjennom alle disse årene. Og det forunderlige er at de aldri har manglet noe. Jo, det har vært smått mange ganger, men alltid nok. Nå er barna voksne, og i dag er den gamle på vei til en viktig tjeneste.

Kvinnen kommer gående, sakte. Stemmen er mild.

Kvinnen:

Å, det verker i ryggen i dag, og i det ene kneet. Det ble ikke mye søvn i natt, men jeg kan jo ta meg en hvil når jeg kommer hjem igjen. Det er vel væromslaget jeg kjenner på gikta, tenker jeg. Det er blitt et litt annet drag i lufta.

Hun stanser og gnir seg litt på ryggen.

Det var godt jeg fikk tatt en tur innom Miriam i dag. Hun trengte virkelig den brødbiten jeg hadde til overs. Hun var blitt tynn nå, stakkar. Jeg får gå innom henne på tilbakeveien også, og se hvordan det går med henne og den stygge hosten hennes.

Fortelleren:

Kvinnen nærmer seg tempelplassen. Hun ser noen av de velkleddede og rike gi sine gaver. Hun legger ikke merke til at like ved sitter Jesus og de mennene som bruker å gå sammen med ham.

Kvinnen kommer fram der offerfatet/ kollektboksen står. Hun finner fram sine to mynter fra en lomme/ eller en liten pung. Hun legger dem fra seg, og folder hendene.

Kvinnen:

Trofaste Gud, ta i mot disse to myntene. Det er ikke mye, men du vet at det er alt jeg har, og nå er de dine. Takk for at jeg også i dag har noe å gi til deg. Amen.

Fortelleren:

I det hun løfter blikket møter hun øynene til Jesus.

Kvinnen står et lite øyeblikk og ser.

Kvinnen:

Det er da virkelig Jesus, han som er Messias, som står der borte. Så milde øyne, og så godt et smil. Jeg kjenner meg velsignet ved synet av ham. Det er ingen tvil; Han er Guds sønn.

Nei, nå får jeg ta fatt på hjemveien. Det skal bli fint å fortelle Miriam om Jesus, og om de gode øynene hans.

Hun går sakte ut av lokalet.

Fortelleren:

Samtidig sier Jesus til sine disipler:

Denne fattige enken har gitt mer enn noen av de andre som la penger i tempelkisten. For de ga alle av sin overflod, men hun ga av sin fattigdom alt hun eide, alt hun hadde å leve av.»

Kvinnen vandret hjemover fattig, men allikevel rik, trygg og takknemlig. Hun eide det viktigste: Livet i Gud, og hun var et verdifullt redskap i Guds hånd.

Melodien:

”Alt det jeg er”, Fa sangbok nr 8, spilles på piano (eventuelt synges som solosang)